

ene disse modstaaende Anstuelser ved Ændringsforslagene under Nr. 3 og 4. Ændringsforslaget under Nr. 3 er ganske vist stillet til § 3, men det bør, som den ærede Formand har antydet, i Ødenen komme foran Ændringsforslaget under Nr. 4 til § 2. Som det høie Thing vil se, gaar Ændringsforslaget ud paa, at Grundeierne uden Hensyn til, fra hvem Andragendet om Indlemmelse er kommet, altsaa uden Hensyn til, om dette ikke er tiltraadt af Byraadet, alle skulle have Erstatning paa den i Lovforslagets § 2 nævnte Maade: men saafremt Indlemmelsen er fket mod Kommunens Villie, skal den Erstatning, som Kjøbstaden alligevel kommer til at betale Grundeierne, tages i Betragtning ved den Afregning, der efter § 3 skal finde Sted mellem Kommunerne. Man indvender ikke herimod: ja, men saa vil dette jo gaa ud over Landdistrikterne. Denne Indvending bortfalder nemlig; thi saafremt Distriktet ikke tror at kunne være tjent med at faae denne Afregningspost opstillet, kan Landkommunen ligesom forhindre hele Sagen ved at negte Samtykke til Grundeiernes Andragende. Der sker altsaa ingen Uretferdighed, eller hvad jeg skal kalde det, lige over for Landdistrikterne, fordi disse ikke ville tiltræde Grundeiernes Andragende — og det er kun i dette Tilfælde, at Spørgsmaalet kommer frem — med mindre det studer sin Regning ved at gaa ind paa denne Afregning efter § 3. I Almindelighed vil jo ganske vist Landkommunen ikke have synderlig Interesse af at blive af med en Del af Kommunen, men Forholdene kunne jo dog stille sig saaledes, at det kan være ønskeligt. Jeg tror imidlertid, at Sagen i Paris altid vil komme til at forholde sig saaledes, at hvor et Byraad ikke vil modtage et Landdistrikt, altsaa ikke vil gaa ind paa at tiltræde Andragendet, men dette ønskes af Grundeierne, og Landdistriktet er indifferent, der vil naturligvis Landdistriktet sige til Grundeierne: Vi ville tiltræde Eders Andragende, men saa skulle I holde Kommunen stadesløs eller renoncere paa den Erstatning, som I ellers kunne faae efter § 2, og som vi igjen skulle betale Kjøbstadens Kasse efter § 3. Naar den ærede Indenrigsminister har stillet et Ændringsforslag under Nr. 1, da har jeg kun opfattet det som en bedre Redaktion af Udvalgets Forslag, og naar den høitagtede Minister ogsaa ved et Underændringsforlag har søgt at give det af Udvalget under Nr. 5 stillede Ændringsforlag en tydeligere Redaktion, da anser jeg ogsaa dette kun for en Ordforbedring. Det sidstnævnte Ændringsforlag er foranlediget ved en Bemærkning, der fremkom ved første Behandling, at det kunde tænkes, at Erstatningen var større, end at den kunde ækvivaleres i Giendommens aarlige Afgifter. — Jeg kan gjerne strax omtale det radikale Ændringsforlag, der er stillet af 9 ærede Medlemmer; jeg har i saa Henseende sagt tilstrækkelig ved første Behandling, idet jeg yttrede, at man kan søge at omgjørde de for-

ffjellige Parter i dette Spørgsmaal med saa mange Sikkerhedsforanstaltninger, at hele Loven derved bliver ørkesløs, og det er ganske vist min Mening, at, dersom man forlanger, at alle tre Parter skulle være enige, saa behøve vi ikke Loven, saa er den ingen Nytte til.

N. Masmussen: Jeg kan jo høre paa den ærede Ordfører, at han ikke er videre ventlig stemt imod Forslaget under Nr. 2; men jo mere den ærede Ordfører tror, at dette Forslag er overflødig, desto mere maa vi Andre holde paa at faae det vedtaget. Efter den hele Udvikling tro vi, at det er et billigt Forlangende i et saa vigtigt Spørgsmaal som det, Lovforlaget dreier sig om, at de kommunale Styrelser baade i Kjøbstæderne og paa Landet faae den afgjørende Stemme. Nu ville den ærede Minister og den ærede Ordfører vel svare: Ja, saa har Loven ingen Betydning, og i hvert Fald kan man altid stole paa, at de kommunale Styrelser ville blive hørte, og at Loven kun undtagelsesvis vil blive anvendt, naar disse bestemt modsætte sig det. Det kan jeg godt forstaa; jeg veed godt, at det er den forretningsmæssige Maade at behandle slige Sager paa; men jeg siger, at, naar den ærede Minister, som endelig skal afgjøre en saadan Sag, finder det nødvendigt at høre Kommunen og i de allerfleste Tilfælde ogsaa vil rette sig efter Kommunen, hvorfor saa ikke gjøre Skridtet fuldt ud og sætte i Loven, at Kommunen har den afgjørende Stemme. Jeg lægger overordentlig Vægt paa, at Kommuneraadet har den afgjørende Stemme, ikke alene for Kommunens Bedkommende, skjøndt det dog i hvert Fald er billigt, at Kommuneraadet har en Stemme med, hvor det kan gjælde om store Interesser, men ogsaa fordi jeg betragter Kommuneraadet som det, der har et større Overblik over Forholdene end den enkelte Grundeier, og Kommunen altsaa ogsaa efter min Mening skulde være en Bærg for den Trediedel, som muligvis modsætter sig Sagen. Jeg kan godt forstaa, at den Slags Sager ikke ere saa lette at faae afgjorte, naar alle Parter skulle være enige; men der er en himmelvid Forskel paa at forlange Enighed mellem samtlige Grundeiere og saa at tilstaa den kommunale Styrelse den afgjørende Stemme. Den enkelte Grundeier ser naturligvis kun paa sine egne Interesser, og de kunne undertiden være smaa; men det kan dog ingenlunde forudfattes om den kommunale Styrelse, enten Byraadet eller Sogneraadet, at den skulde være i den Grad smaalig, at den skulde modsætte sig Sagen, naar overveiende fornuftige Hensyn maatte tale for en saadan Indlemmelse. I Øvrigt kan jeg heller ikke paa nogen Maade forstaa, at en saadan Lov er absolut nødvendig; det kunde maaske være ligesaa rigtigt, at hvert enkelt foreliggende Tilfælde blev afgjort ved en særlig Lov. Det er en egen Sag, paa et Omraade, hvor det undertiden dreier sig om en Fa-